

Του **Νίκου Γαλάνη**

1. Ζούμε στην εποχή μιας μεγάλης και γενικής καπιταλιστικής κρίσης, που σχετίζεται και επιδρά στο σύνολο των διεθνών σχέσεων και στον ανταγωνισμό ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Οι ανατροπές, οι αναστατώσεις, οι συγκρούσεις, μαζί με την επεκτεινόμενη και συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, δημιουργούν ένα περιβάλλον γενικής αταξίας.

Όλα όσα συντελούνται στην Ουκρανία δεν αποτελούν ένα τυχαίο και αυθόρμητο ατύχημα, αλλά ένα «νομοτελειακό» φαινόμενο που αντίστοιχα παρακολουθούμε στη Συρία, βλέπουμε στην Κύπρο, θα αντιμετωπίσουμε αλλού... Η ανάγκη διαρκούς οικοδόμησης συνολικού πολιτικού προγράμματος εξόδου από τη κρίση δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται με την ευκολία συνθηματολογικών κατευθύνσεων ιδεολογικού ή μονοθεματικού χαρακτήρα. Ταυτόχρονα, το ποιο πολιτικό υποκείμενο (είτε υπάρχει είτε θα ετοιμαστεί - οικοδομηθεί) θα υλοποιήσει το πρόγραμμα, αποτελεί το κορυφαίο πολιτικό πρόβλημα στους καιρούς μας.

2. Τα τύμπανα πολέμου στην Ευρώπη που ξεκίνησαν να τα χτυπούν από την ευρωατλαντική δύση υποδεικνύουν τη στρατηγική ευκαιρία που άδραξε κύρια ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός για να εγκαθιδρύσει τη δική του Νέα Τάξη που διαμέλισε τη Γιουγκοσλαβία, που κατέστρεψε τη Μ. Ανατολή, που ανατίναξε περιοχές της Ευρασίας, που διεύρυνε το φονικό τρομοκρατικό πολυεργαλείο του, το ΝΑΤΟ, που δημιούργησε νέα κράτη προτεκτοράτα, που σπέρνει τον τρόμο και το φόβο στους λαούς του κόσμου. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ήταν, είναι και παραμένει εχθρός των λαών και είναι πάντα επίκαιρος και αναγκαίος ο αγώνας εναντίον των «φονιάδων των λαών».

3. Κατέρρευσε για άλλη μια φορά ο ιδρυτικός μύθος και η μεγάλη ιδέα μιας ειρηνικής και ασφαλούς Ευρώπης, ενός κοινού ευρωπαϊκού σπιτιού και οικογένειας. Δίπλα στις κατεστραμμένες οικονομίες και τα εκατομμύρια ανθρώπων που μένουν άνεργοι και άστεγοι κυρίως στη Νότια Ευρώπη, εμφανίζεται πραγματικά το παρελθόν και ο κίνδυνος μιας

Ευρώπης του Α' και του Β' παγκοσμίου πολέμου, μιας Ευρώπης των διχασμών, διαιρέσεων και συγκρούσεων. Ο αγώνας ενάντια στην ιμπεριαλιστική καπιταλιστική ΕΕ είναι συνολικός και όχι μόνο οικονομικός. Η διάλυση της ΕΕ καταρχάς μπορεί να αποτελέσει το διεθνιστικό σύνθημα που θα ενώνει νεολαίους εργαζόμενους και λαούς της Ευρώπης

4. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός επιστρέφει -αφού αυτο-απενοχοποιήθηκε- στο προ του Α' και Β' παγκοσμίου πολέμου δόγμα του, στο μιλιταρισμό και στις επεμβάσεις για να βοηθήσει, να επιβάλει, να εμπεδώσει και να επεκτείνει την οικονομική του διεξόδωση και κατοχή τόσο νότια όσο και στην κεντρική Ευρώπη. Ο φερετζές της ενωμένης Ευρώπης είναι αναγκαίος για τον γερμανικό ιμπεριαλισμό αλλά δεν μπορεί να κρύψει τα αδηφάγα επεκτατικά σχέδια του γερμανικού κεφαλαίου.

5. Το αμερικανικό ηγεμονικό σχέδιο φυγής προς τα μπρος (χρησιμοποιώντας πέραν του NATO και τους οργανισμούς-παραρτήματα του υπουργείου εξωτερικών των ΗΠΑ) περιλαμβάνει και την οικονομική πλευρά που είναι η ίδρυση ενιαίας ζώνης ελεύθερου εμπορίου μεταξύ ΕΕ και Β. Αμερικής. Αυτή η αντιδραστική και αντιλαϊκή συμφωνία που είναι δυνατόν να υπογραφεί επί ελληνικής προεδρίας στην ΕΕ κάνει ακόμα πιο φανερό τον απώτερο σκοπό περιθωριοποίησης της Ρωσίας και στοχεύει στην αποτροπή μιας ενδεχόμενης στρατηγικής συνεργασίας και άξονα Ευρώπης Ρωσίας. Η συμφωνία δεν πρέπει να υπογραφεί.

6. Η φαιά πανούκλα του φασισμού, γέννημα θρέμμα της οικονομικής κρίσης και του κεφαλαίου, είναι όχι μόνο ανεκτική από το κεφάλαιο και την «Ευρώπη της δημοκρατίας και του διαφωτισμού», αλλά πάνω απ' όλα ένα χρήσιμο πολυμηχάνημα. Το σχέδιο της ανατροπής καθεστώτος στη Ουκρανία εφαρμόστηκε, στηρίχτηκε και εκτελέστηκε από φασίστες, ναζιστές, αντισημίτες, εθνικιστές, μισθοφόρους, διεφθαρμένους και εγκληματίες. Δεν πρόκειται για ένα νέο σχέδιο αλλά για μια παλιά συνταγή ανατροπής καθεστώτων που εφαρμόστηκε και στην περίπτωση της Συρίας, του Κόσσοβου, της Κροατίας. Η άνοδος του φασισμού, η πολιτική διαπλοκή του με το κεφάλαιο και η εφαρμογή της αποτελεσματικής ανατροπής καθεστώτων αφορά το σύνολο της ΕΕ. Το «θάνατος στο φασισμό και στον ιμπεριαλισμό» είναι πολιτικά και προγραμματικά επίκαιρο και σωστό.

7. Η ελληνική κυβέρνηση που έχει την προεδρία της ΕΕ και ο υπουργός εξωτερικών Βενιζέλος για άλλη μια φορά απέδειξαν ότι εργάζονται τίμια ως courgiετων αφεντικών τους. Ο ακατάπαυστα λαλίστατος και βουλιμικός της εξουσίας Βενιζέλος ξέχασε την ελληνική μειονότητα των 150.000 ανθρώπων, τους ναζιστές και φασίστες και νομιμοποίησε τη νέα πραξικοπηματική κυβέρνηση. Έκανε τα πάντα για να υπερασπιστεί τον ευρωατλαντικό

άξονα. Οι έλληνες κυβερνήτες είναι επικίνδυνοι και κάνουν λάντζα για να παραμείνουν γαντζωμένοι στην υπαλληλική κυβέρνηση των Γερμανών. Ο πολιτικός αγώνας για να ανατραπεί η κυβέρνηση cougier της Γερμανικής Ευρώπης χρειάζεται να ενταθεί και συνολικοποιηθεί.

8. Η αριστερά στην Ευρώπη και πρωτίστως το ΚΕΑ φαίνεται πως έχει χάσει την λιγοστή όρασή της ή μάλλον -ακόμα χειρότερα- την ταυτότητά της. Οι πρωτεύουσες της ΕΕ σιώπησαν και ανέχτηκαν όλα όσα έγιναν στην Ουκρανία από τους ηγέτες τους και τους φίλους τους Αμερικάνους. Δεν εμφανίστηκαν αντιιμπεριαλιστικά και αντιφασιστικά κινήματα ή έστω φιλειρηνικά. Κατάπιαν όλη την προπαγάνδα των ΜΜΕ του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού. Στην ουσία βρέθηκαν στο περιθώριο αφήνοντας το μαύρο να καταλάβει ακόμα περισσότερο χώρο στις καρδιές των ανθρώπων. Αυτή η αναξιόπιστη, ανεπαρκής, αμαρτωλή και ενίοτε φιλοϊμπεριαλιστική αριστερά βλάπτει σοβαρά τους εργαζόμενους, τους λαούς, τους αριστερούς...

9. Στην Ελλάδα εντυπωσιακή είναι η σιωπή, η παραλυσία και η αμηχανία της αριστεράς στο σύνολό της. Ο φιλοευρωπαϊκός ΣΥΡΙΖΑ που έχει το όριο του στο ευρωπαϊκό πλαίσιο πολιτικής, που ψάχνει να βρει τη νέα Ελλάδα στην άλλη Ευρώπη (τόσο πολύ συγκεκριμένο προεκλογικό σύνθημα έχουμε να δούμε από την εποχή Κωνσταντόπουλου με το «κοιτάξτε μας στα μάτια») και έχει χάσει και την Κύπρο. Το ΚΚΕ δεν μπορεί να εξηγήσει την υποτέλεια του ελληνικού ιμπεριαλισμού (!!!) ενώ οι υπόλοιποι αντιευρωπαϊστές της μεγαλοστομίας και της φράσης ξέχασαν τόσο την ελληνική προεδρία όσο και τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό για άλλη μια φορά. Η αδράνεια, η φλυαρία και η απραξία, ο αναχωρητισμός, τα ανεπαρκή προγράμματα αλλά και η επιλογή της «ευρωπαϊκής οικογένειας» αυξάνουν την υπάρχουσα αναξιοπιστία του συνόλου της αριστεράς στον κόσμο που διακρίνεται από μια συνολική παθητικότητα, επιφυλακτικότητα, αποκαρδίωση, αλλά και συμπιεσμένη διαρκώς αυξανόμενη οργή. Χρειαζόμαστε επειγόντως μια άλλη αριστερά σε Ελλάδα και Ευρώπη. Αυτή η αριστερά οφείλει να αναγνωρίσει τις βλαβερές συνέπειες της αποκομμουνιστικοποίησης, της εγκατάλειψης του κόσμου, της υποταγής στην ιμπεριαλιστική παγκοσμιοποίηση...

10. Ο ΣΥΡΙΖΑ περιμένει παθητικά να πέσει η κυβέρνηση ακολουθώντας τη συνταγή του «ώριμου φρούτου» βάσει της οποίας εναλλάσσονταν τα κόμματα του παλαιού δικομματισμού. Καμία προετοιμασία, καμία προσπάθεια αποκάλυψης του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, καμία ενέργεια μετασχηματισμού της παθητικότητας σε ενεργή κινηματική και ριζοσπαστική στάση. Το μήνυμα που δίνει στο λαό είναι παραλυτικό, και δυστυχώς επικίνδυνο. Η άγρια πραγματικότητα της κεντρικής Ευρώπης, η καταστροφική κατάσταση της ελληνικής κοινωνίας, η γρήγορη επιστροφή μέσα σε 4 χρόνια σε ένα παρελθόν της

δεκαετίας του '50 (μετανάστευση, φτώχεια, ανεργία, φασισμός, αυταρχισμός, υποτέλεια) αντιμετωπίζεται με μια μεσσιανική ψήφο όποτε γίνουν εκλογές. Αυτή η εύκολη πολιτική της διά της ψήφου και περιπάτου ανατροπής, που έχει διαγράψει τους επικίνδυνους εχθρούς και τις δυνατότητες και ικανότητές τους (ιμπεριαλισμό και σύστημα) πρέπει άμεσα να ανατραπεί. Η μετωπική ενότητα μιας αριστεράς που είναι γήινη, που έχει κοινή λογική και μαζική απεύθυνση, που αναγνωρίζει τα δύσκολα μονοπάτια της ανατροπής, είναι αναγκαία. Όσο κι αν είναι μειοψηφικές αυτές οι δυνάμεις, σήμερα απαιτείται να απεγκλωβιστούν και άμεσα να ξεκινήσουν την οικοδόμηση της μετωπικής ενότητας.. Απαραίτητος όρος η υπέρβαση και η σύγκρουση πολιτικά και οργανωτικά είτε με τις δυνάμεις προσαρμογής και ενσωμάτωσης είτε με τις δυνάμεις του αναχωρητισμού, της αδράνειας και απραξίας. Πρώτιστο έργο η προετοιμασία του λαού, η συνεχής οικοδόμηση και λειτουργία ενός δημιουργικού υποδοχέα της λαϊκής δυσaréσκειας. Λαϊκή δυσaréσκεια που εκφράζεται όχι μόνο για τις δυνάμεις του συστήματος, αλλά που θα εκφραστεί ποικιλοτρόπως και για δυνάμεις της αριστεράς (κυβερνητικής και μη). Η οικοδόμηση ενός αξιόπιστου αριστερού πολιτικού φορέα που θα είναι και αποτροπέας των πολιτικών και της δράσης της μαύρης πανούκλας του φασισμού, προϋποθέτει συνολική προετοιμασία ανθρώπων, ιδεών, προγραμμάτων...

antapocrisis.gr